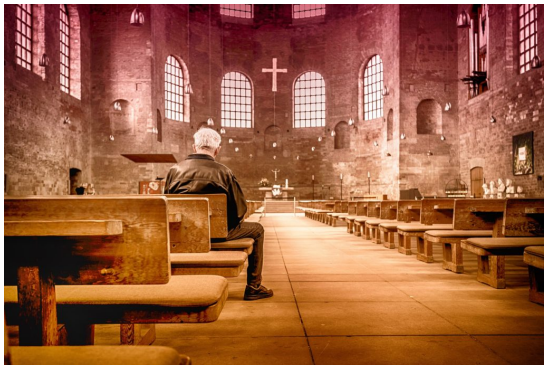
CHRISTIANITAS

Svätý Ján Mária Vianney varuje: „Toto čaká tých, ktorí odkladajú pokánie na poslednú chvíľu!“

Mária Magotsová

5. februára 2023 ✣ *Cirkev Spoločnosť*

Na našej ulici došlo pred časom k veľkému obráteniu. Žena, dlhé roky známa láskou k pekným šatám, sa začala objavovať v kostole. A keďže reči sa šíria rýchlo, dozvedeli sme sa, že vážne ochorela a lekári jej už nedávajú nádej. Natoľko to ňou otriaslo, že v minúte zmenila život, začala pristupovať k sviatostiam a zomrela pokojne – v spoločnosti kňaza.

Ilustračný obrázok, zdroj: pixabay.com

Mám však aj iný príbeh. Miestny opilec, ktorý často urážal Boha, Jeho Matku, a týral rodinu, zvykol tiež hovoriť, že na smrteľnej posteli bude dosť času vyspovedať sa a pôjde rovno do neba. Ale – nebolo. Pred pár mesiacmi bol v správach, našli ho utopeného v našom potoku.

Nie je jediný, kto žil s tým, že na spoveď a kostol bude dosť času na dôchodku. Už aj za čias svätého Jána Máriu Vianneyho si to mnohí ľudia mysleli a jeho to natoľko rozhorčilo, že tým, ktorí odkladajú pokánie na poslednú chvíľu, adresoval nasledujúcu kázeň. Mimochodom, zvlášť aktuálnu dnes, kedy sa hovorí o Božej láske a milosrdenstve, čo je dozaista pravda, nuž ale… Farár z Arsu to vysvetlí oveľa lepšie ako ja.

Aký slepý je človek…

Ježiš Kristus nám pripomína, že smrť príde ako zlodej. Keby hospodár vedel, kedy zlodej napadne jeho dom, bdel by, kládol by odpor: Preto aj vy buďte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej neviete (Mt 24,44). Dnes je človek plný života a zdravia, ale zajtra ľudia oplačú jeho úmrtie.

Istý chorý lakomec prikázal, aby mu priniesli skrinku zlata, ktorá bola jeho bohom – chcel spočítať svoje zlaté mince, ale už nemal toľko síl; iba položil na ne ruku a tak zomrel. Ako veľmi slepý a nemúdry dokáže byť človek! Ako Ezau za misu šošovice predáva svoje poklady – predáva ich za chvíľkovú rozkoš, za pomstivú myšlienku, za pomstu, pohľad alebo neslušný dotyk, za trošku zeme alebo za pohárik alkoholu.

Duša, tak krásna, ako nízko si ťa ľudia cenia! Hriešnici žijú nejaký čas pokojne – tak sa im aspoň zdá – myslia na príjemnosti a bohatstvá sveta a až neskôr, po nejakom čase, ako ten Ezau, začínajú plakať a

preklínať Boha, aby im dal stratené nebo. Ale Pán odpovedá na to, že je neskoro, lebo už ktosi iný vzal ich požehnanie (pozri Gn 24,34).

Ilustračný obrázok, zdroj: pixabay.com

Ak nezanecháte hriech, zomriete v ňom

Veľmi bude sklamaný ten, kto zúfalo hreší, pričom si myslí, že sa obráti v hodine smrti. Ty, brat a sestra, tiež často zneužívaš Božie milosti. Počas choroby robíš predsavzatia, že len čo ti Boh navráti zdravie, tak sa zmeníš. Vyzdravel si, ale si sa nepolepšil. Ba čo viac – konáš ešte horšie ako predtým.

Dokonca veľkonočnú spoveď vynechávaš. Zapamätaj si, že príde druhá choroba, zomrieš bez pokánia a prídeš do pekla. Čím dlhšie niekto spoveď odkladá, tým ťažšie mu je polepšiť sa.

Možno poviete, že mnoho ľudí sa obrátilo až v hodine smrti. Pravdou je, že lotor po pravici sa obrátil až v poslednej chvíli. Ale on predtým nepoznal Ježiša Krista, a len čo Ho spoznal, hneď v Neho uveril.

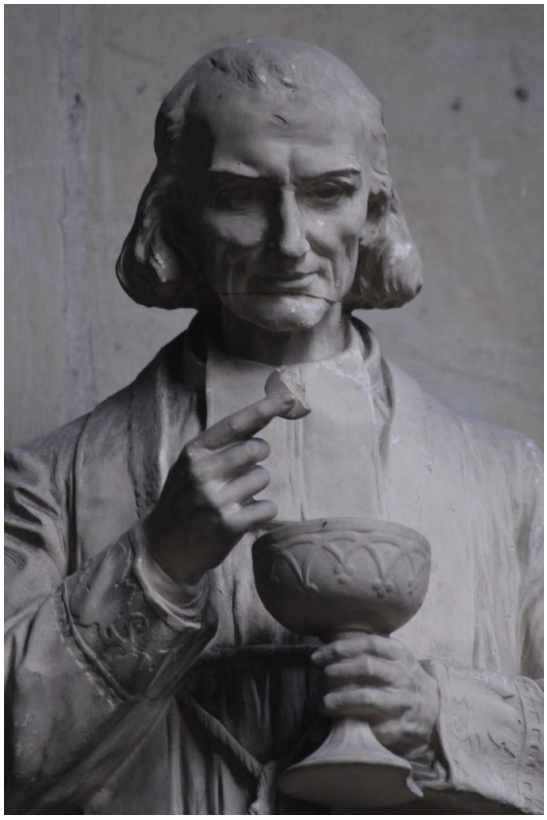
Hovorím vám, ak nezanecháte hriech, zomriete v ňom, dokonca o tom nebudete vedieť a pôjdete do zatratenia. Ak zostanete dlhý čas v náruživostiach, nedáte si rady, aby ste povstali vlastnými silami; k tomu treba zvláštnu Božiu milosť, ktorú si vôbec nezasluhujete, lebo pohŕdate milosťami dobrého Stvoriteľa.

Smrť je stále bližšie a bližšie

Všimnime si hriešnika na smrteľnej posteli. Blíži sa koniec, treba si vykonať spoveď, treba otvoriť tajné komory srdca, v ktorom sú predsa také hrozné priepasti... A zatiaľ vedomie a sviežosť mysle sa rýchlo stráca, treba sa polepšiť a zmieriť s Bohom. Spovedník sa usiluje pomôcť mu, aby si vzbudil úprimnú ľútosť, ale vidí, že zomierajúci upadá do bezvedomia...

Ako často zatvrdnutí hriešnici stoja v hodine smrti pre Bohom bez ľútosti a nápravy! Tak končí aj ten rozkošný mladík, ktorý ešte pred dvoma týždňami spieval po krčmách nehanebné pesničky, zabával sa a tancoval. Tak končí aj mladá ľahkomyseľná dievčina, ktorá sa oddávala akejsi prázdnote, povyšovala sa nad iných a žila tak, akoby nikdy nemala zomrieť.

Žiaľ, smrť je čoraz bližšie, a s ňou sa blíži aj veľká zodpovednosť za premárnený život. A hľa, už – oči vyhasínajú, na dvere klope smrť; všetci prítomní sú akísi zmätení, pozerajú na chorého so smútkom. A ten, keď otvorí hasnúce oči, ukazuje v nich strach, čo ešte viac desí tých, čo stoja okolo neho. Niekedy dokonca prítomní nechcú na to pozerať, utekajú od lôžka zomierajúceho, ktorý zomiera tak, ako žil.

Sv. Ján Mária Vianney, farár z Arsu

zdroj: pixabay.com

Posledný boj o dušu

Pozrite sa dobre na tento obraz vy všetci, ktorí toľko rokov odkladáte svoje obrátenie „na neskôr“. Vidíte, ako zlý duch nahovára zomierajúceho na zúfalstvo? Duša musí opustiť telo. A kam pôjde? Zostali možno ešte štyri minúty života. Prítomní padajú spolu s kňazom na kolená a modlia sa k Bohu, aby sa nad touto úbohou dušou zmiloval. Kňaz sa modlí za zomierajúcich a v mene Cirkvi vyzýva: Duša kresťanská, odíď z tohto sveta! Ale kamže ona pôjde, keď iba na svet myslela, keď žila tak, akoby sa nikdy nemala rozísť so zemou.

Kňaz jej želá nebo, ktoré ona nepoznala, na ktoré dokonca nemyslela. Duša kresťanská – hovorí ďalej kňaz – vstúp do nebeského Jeruzalema. Ako to? Ona má ísť do toho krásneho nebeského mesta, ona – pokrytá toľkými hriechmi? Predsa celý jej život bol jedným pokračovaním nečistoty! Ona má bývať spolu s anjelmi a s Ježišom Kristom, ktorý je sama Čistota?

Bože – modlí sa ešte kňaz – prijmi túto dušu, ktorá Ťa ako svojho Stvoriteľa a Spasiteľa miluje. A kde sú dôkazy jej lásky k Bohu? Či sa nábožne modlila? Či sa platne spovedala a prijímala Najsvätejšiu sviatosť? Veď dokonca počas veľkonočných sviatkov neprijímala sväté sviatosti! Nech stíchne kňaz, lebo sa o ňu uchádza zlý duch – jemu dávno patrí.

Zomierajúceho preniká zúfalstvo a pochybnosti, lebo vidí hanebnú minulosť, hroznú súčasnosť i budúcnosť. Vidí, že premárnil sväté vnuknutia a upadá do zdesenia, ktoré nemožno opísať. Teraz je už ťažko hovoriť o spovedi...

Neodkladajme pokánie na poslednú chvíľu

Kedysi sv. Hieronym bol pozvaný k zomierajúcemu. Prišiel, a keď videl jeho zdesenie, spýtal sa na jeho príčinu. Počul túto odpoveď: „Otče môj, som zatratený.“ Len čo zomierajúci vyslovil tieto slová, ihneď skonal.

Naozaj, strašný osud čaká hriešnika, ktorý odkladá obrátenie na hodinu smrti! Koľko je ľudí, ktorí sú sebaistí, sú presvedčení, že sa obrátia – koľko takých strhol diabol do pekla? A čo poviete na to vy všetci, ktorí sa nemodlíte, nespovedáte, zostávate v tom hroznom stave, z ktorého môžete každú chvíľu padnúť do večnej priepasti?

Bože, daj nám živú vieru, osvieť náš rozum, aby sme pochopili, akým strašným nešťastím je odsúdenie – aby sme to pochopili a vďaka tomu čo najstarostlivejšie, aby sme odteraz vyhýbali sa hriechu. Amen.

(*Kázne farára z Arsu*, pre redakčné účely krátené)

URL adresa článku: https://christianitas.sk/svaty-jan-maria-vianney-varuje-toto-caka-tych-ktori-odkladaju-pokanie-na-poslednu-chvilu/